

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **Mgr. A. M. P., LL.M.,**
bytem ,

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 8. 2017, č. j. MHMP 1382057/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, č. j. UMCP3 074311/2017 ze dne 20. 7. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití úmyslným drobným ublížením na zdraví podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“), přičemž za spáchání přestupku byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2

zákonu o přestupcích uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3 000,- Kč, a dále povinnost nahradit státu náklady řízení.

2. Žalobce namítá, že správní orgány se nezabývaly hodnocením původce vadného jednání, nezkontrolovaly, zda byl spor vyvolán žalobcem nebo údajně poškozenou pracovnící. Tato otázka má přitom podle něj význam, pokud jde o důvodnost užití svépomoci nebo polehčujících a přitěžujících okolností. Předmětem sporu byla otázka, zda je žalobce oprávněn pořídit z úředního jednání audiozáznam proti vůli nahrávané úřednice, přičemž žalobce navrhoval provedení důkazu odborným právním stanoviskem, které by si správní orgán vyžádal, kdy dle žalobce mají příslušné orgány k tomu dozajista potřebný aparát. Správní orgán nedostál své povinnosti obstatat si důkazy ve prospěch i neprospěch obviněného.
3. Žalobce dále namítá, že správní orgány se nezabývaly závažností jednání údajně poškozené, které zasahovalo nejen do práv žalobce, ale i nezletilého dítěte, kdy tímto jednáním byla znemožněna ochrana jeho práv. Správní orgán dle žalobce dále bagatelizoval jeho obhajobu, kdy tvrdil, že jednal v rámci svépomoci, přičemž (ne)přiměřenost jednání žalobce žalovaný hodnotil bez jakéhokoli důkazu. Žalobce je přesvědčen, že hodnocení nelze provést bez toho, aby bylo kvalifikováno protiprávní jednání údajně poškozené. Ohrožení jeho práv a práv nezletilého dítěte je dle něj v hrubém nepoměru s jeho až laskavým jednáním.
4. Správní orgán I. stupně se dle žalobce neřídil závazným právním názorem odvolacího orgánu, přesto bylo jeho rozhodnutí potvrzeno. Správní orgán měl dle žalobce činit nedůvodné rozdíly, pokud jde o věrohodnost svědků. Uvěřil mj. závažnému svědectví kolegyně údajně poškozené, že žalobce stiskl ruku kolegyně, ačkoli svědkyně o intenzitě stisku nemohla vědět. Správní orgán nepracoval s verzí žalobce, že se jednalo o promyšlenou odvetu za to, že se žalobce snažil hájit zájmy své a svého dítěte. Žalobce je přesvědčen, že zranění si dotýčná způsobila úmyslně později, nebylo prokázáno, že by jej způsobil žalobce. Pro tuto verzi podle žalobce svědčí celá řada skutečností, zejména rozpornost popisu situace kolegyněmi, nezaznamenání uchopení ruky další svědkyní či nevyhledání lékaře bezprostředně. Dle žalobce jsou možné různé verze příběhu, nedůvodně byla zvolena ta v jeho neprospěch. Žalobce dále namítá chybné hodnocení jeho úmyslu, které považuje za nepodložené a zkreslené.
5. Žalobce je dále názoru, že nebyl vůči úředníkům v rovném postavení. Je přesvědčen, že pracovníci úřadu si navzájem „kryjí záda“ v situacích kdy někdo z nich poruší zákon. Správní orgán se nesprávně vypořádal s námitkou podjatosti, kdy žalobce namítal systémovou podjatost. Ve věci šlo o spor mezi žalobcem a pracovnící Úřadu městské části Praha 3, která byla soudem jmenovaným opatrovníkem nezletilé dcery žalobce, přičemž o sporu měl rozhodovat opět pracovník tohoto úřadu. Poměr k věci je dle žalobce o to výraznější, že spor je spojen se soudním sporem, kde jednu stranu zastupuje Městská část Praha 3 proti žalobci. Městská část tak vystupuje jednak jako protistrana v soudním sporu, jednak jako zaměstnavatel křivě obviňující osoby, jednak jako rozhodčí orgán, který má rozhodovat ve věci přestupku. K tomu žalobce odkazuje na analogii, kdy uvádí rozhodnutí Krajského soudu v Praze k rozsudku Okresního soudu v Berouně, jímž byla shledána nezákonnou exekuce nařízená společností Profi Credit, kdy o její oprávněnosti rozhodoval nezávislý rozhodce, který byl ale placen společností Profi Credit. Obdobné to je v případě žalobce, kdy je nepřipustné, aby

v jeho sporu s městskou částí rozhodoval kdokoli, kdo je touto městskou částí placen, tím spíše, pokud je i jejím zaměstnancem.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že se oba správní orgány dle žalobce nezabývaly tím, jakým jednáním byl spor vyvolán, žalovaný konstatoval, že tato námitka byla uplatněna až v samotné žalobě. Nadto žalovaný dodal, že ohledně jednání žalobce se již vyjádřil v tom smyslu, že žalobcovo jednání bylo vyhodnoceno jako přestupkové, přičemž zároveň nesouhlasil s žalobcem, že by mělo jít o jednání svépomocí podle občanského zákoníku. Žalovaný ani správní orgán I. stupně není příslušný k posouzení tvrzeného profesního poškození úřednice. K námitce, že se správní orgány nezabývaly závažností jednání poškozené, které zasahovalo nejen do práv žalobce, ale též jeho dcery, žalovaný uvedl, že se ohledně toho již vyjádřil, přičemž je přesvědčen, že jednání dotyčné nijak nezasahovalo do práv žalobce ani jeho dcery. Protokol, který žalobce dotyčné vytrhl z ruky, nepojednává o předmětné věci, je na něm pouze zachycen nesouhlas úřední osoby s pořizováním zvukového záznamu. Předmětná věc nebyla vůbec projednávána. Ohledně námitky týkající se bagatelizace obhajoby, a dále, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tím, že se žalobce pokoušel zajistit ochranu svépomocí, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a podotkl, že jednání žalobce nelze rozhodně považovat za „laskavé“, ale naopak velmi hrubé. Podle žalovaného správní orgán I. stupně v novém rozhodnutí napravit původní chyby, pochybení nebylo, pokud znovu nevyslechl svědkyně. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že by byly činěny nedůvodné rozdíly ohledně věrohodnosti svědků. Ty jsou dle žalovaného naopak důvodné vzhledem k tomu, že zatímco kolegyně žalobkyně vypovídala opakovaně souladně, výpověď jím navržené svědkyně nebyla tolik přesvědčivá. Žalobcově verzi, kdy považuje jednání pracovnice úřadu za promyšlenou odvetu, žalovaný neuvěřil. Žalovaný nepovažuje za spornou příčinnou souvislost mezi spáchaným skutkem a vzniklým poraněním dotyčné. Skutečnost, jak byl skutek spáchán, byla popsána svědkyní, přičemž v lékařské zprávě bylo v ten samý den diagnostikováno příslušné poranění. Žalovaný má rovněž za to, že se dostatečně vypořádal s hodnocením žalobcova úmyslu. K námitce žalobce ohledně údajné šikany žalobce ze strany správního orgánu žalovaný uvedl, že se žalobce tímto jednáním snaží zastínit své protiprávní jednání. Žalovaný je též přesvědčen o nedůvodnosti námitky podjatosti.
7. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 3 č. j. UMPCP3 113239/2016 ze dne 21. 11. 2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití úmyslným drobným ublížením na zdraví podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016, kterého se dopustil tím, že dne 23. 11. 2015 v době kolem 10 hodin v kanceláři č. 405 Úřadu městské části Praha 3 uchopil sociální pracovníci Úřadu městské části Praha 3 za pravé předloktí, silně stiskl a chvíli držel, aby jí z ruky vytrhl sepsaný protokol, čímž dotyčné pracovníci způsobil na pravém předloktí otok a sufuzi přibližně velikosti 4 cm x 2 cm. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3 000,- Kč, a dále povinnost nahradit státu náklady řízení.
9. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy č. j. MHMP 32274/2017 ze dne 4. 1. 2017 zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně. Důvodem zrušení

rozhodnutí bylo, že podle odvolacího orgánu správní orgán I. stupně pochybil, pokud jednal v nepřítomnosti obviněného, kdy k tomu nebyly naplněny zákonné podmínky, neboť obviněný se z jednání předem omluvil. Touto omluvou se však správní orgán I. stupně nezabýval. Zásadními důkazy ve věci přitom dle odvolacího orgánu jsou výpovědi svědkyň, přičemž žalobce nebyl přítomen u provádění důkazů a bylo mu znemožněno klást svědkům otázky. Bylo stanoveno, že správní orgán I. stupně je povinen tento nedostatek odstranit v rámci nového projednání věci, zejména měl provést v rámci ústního jednání dokazování – výslech příslušných svědkyň za přítomnosti žalobce.

10. Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 3 ze dne 20. 7. 2017, č. j. UMCP3 070389/2017, byl žalobce opět shledán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, ve znění zákona účinném do 30. 9. 2016, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Před novým projednáním věci byla mj. řešena otázka spočívající v namítané podjatosti Úřadu městské části Praha 3, přičemž Magistrát hlavního města Prahy rozhodoval o namítané podjatosti starostky Městské části Praha 3, kterou nevyloučil z úkonů souvisejících s projednávanou věcí, a ta následně rozhodla o nevyloučení z úkonů ve zmiňované věci i v případě tajemníka Úřadu městské části Praha 3, vedoucí odboru občanskosprávního téhož úřadu a vedoucího oddělení správního odboru občanskosprávního tohoto úřadu.
11. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného. Žalovaný nepřisvědčil žalobci, že by v dané věci byl důvod pochybovat o nepodjatosti. Konstatoval, že spáchání přestupku bylo prokázáno zejména na základě svědecké výpovědi kolegyně žalobkyně, která potvrdila výpověď postižené, a přímo viděla, jak žalobce dotyčnou uchopil za předloktí a vytrhl jí protokol. Vzniklé poranění bylo doloženo též lékařskými zprávami. Z výpovědi svědků, kteří seděli před zmiňovanou kanceláří a čekali na jednání, je zřejmé, že z kanceláře slyšeli křik. Svědkyně navržená žalobcem, která byla jednání na popud žalobce přítomna, uchopení za ruku nepotvrdila ani nevyloučila. Žalovaný neshledal pochybení správního orgánu v tom, že neprovedl opětovný výslech svědkyň. Vzhledem k opětovné nepřítomnosti žalobce u jednání v situaci, kdy nebyl náležitě omluven, by byl výslech již nadbytečný. Dle žalovaného není sporu o tom, že se skutek stal, přičemž jeho spáchání dokládá výpověď svědkyně – kolegyně žalobkyně, a dále lékařské zprávy. Taktéž žalovaný nepovažuje za spornou příčinnou souvislost mezi spáchaným skutkem a poraněním poškozené. Důvěryhodnost svědkyně – kolegyně žalobkyně nebyla dle žalovaného zpochybněna. Naopak lze pochybovat o svědectví svědkyně navržené žalobcem, jejíž tvrzení nebyla souladná. Žalovaný dále konstatoval, že namítá-li žalobce, že byl v jeho případě shledán nepřímý úmysl, přičemž neměl být však srozuměn, že porušuje chráněný zájem, pak i kdyby uchopení ruky nemělo za cíl ublížení na zdraví, pak přesto musel být žalobce srozuměn, jaký následek může způsobit. K námitce, že žalobce měl jednat svépomocí a přiměřeně se bránit s tím, že měl právo si opatřit důkaz o protiprávnosti jednání úřednice, žalovaný poukázal na to, že příslušný protokol pojednával o nesouhlasu úřednice s pořizováním zvukového záznamu, tedy se nejednalo o důkaz v dané věci, přičemž předmětem zkoumání není případná nesprávnost jednání úřednice. Žalovaný se neztotožnil ani s dalšími námitkami žalobce. Nedomnívá se, že by fakt, že poškozená nevyhledala obratem lékařskou pomoc, mohl zpochybnit, že došlo k poranění. Na rozdíl od žalobce se žalovaný ohledně námitky,

že šlo v daném případě o nutnou obranu, domnívá, že v daném případě žalobce reagoval krajně nepřiměřeně a nutná obrana nemohla být užita v souladu se zákonem.

12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení výhradně v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Nejdříve se soud vypořádal s námitkou systémové podjatosti. Předně je nutno uvést, že institut systémová podjatosti vychází z obrácené rovnice, než je posuzovaný případ. Tedy že přítomný zájem určité entity je způsobilý ovlivnit rozhodování člena téže entity, nikoli že zájem člena entity ovlivní rozhodování entity jako takové. Právě žalobcem uvedená nepřípustnost rozhodce jmenovaného věřitelem k rozhodování nároku věřitele prokazuje odlišnost od věci žalobce. Úřední osoba přestupkového odboru správního orgánu I. st. nebyla slovy žaloby v „žoldu“ poškozené pracovnice OSPOD ÚMČ Praha 3. Pokud tedy žalobce nehodlal tvrdit, že správní orgán I. st. se natolik identifikoval s újmou poškozené, že ji považoval za svou vlastní. Což dle soudu neplyne z postupu správního orgánu I. ani žalovaného se zřetelem k výši uložené pokuty. Zároveň však nelze žalobci upřít určitou obavu z nestrannosti rozhodování, jestliže účastníkem řízení (poškozenou) byla zaměstnankyně správního orgánu I. st. daná obava však má úměrný odraz v posuzování přiměřenosti uložené sankce. Nadřízený orgán ale i soud bude vždy v takovém případě přísněji pohlížet na dodržení práv žalobce, aby tím předešel následkům případné zaujatosti.
14. Poškozenou osobou v přestupkovém řízení nebyl správní orgán I. st., nýbrž jeho zaměstnanec, aniž by zde byl přítomen náznak ztotožnění se správního orgánu I. st. se zájmem poškozené. Bylo na žalobci, aby tvrdil případnou „osobní“ podjatost příslušné úřední osoby nebo jiné další atypické okolnosti na straně správního orgánu I. st., kromě pracovního poměru poškozené. Takto neučinil, a proto soud nemá podmínky pro další přezkum námitky podjatosti, jsa vázán rozsahem žaloby dle dispoziční zásady a zásady koncentrace řízení dle s. ř. s. Jak dále uvedeno, žalobci uloženému trestu nepředcházela vada řízení nebo nezákonný výrok o vině.
15. Dále soud neshledává důvodnou námitku „nepředvídatelnosti“ rozhodování žalovaného, jestliže nově akceptoval dříve vytknutou vadu správního orgánu I. st. spočívající v provedení výslechu svědkyň v nepřítomnosti žalobce.
16. Žalovaný sice v předchozím rozhodnutí ze dne 4. 1. 2017 uložil správnímu orgánu I. st. povinnost provést výslech svědků v přítomnosti žalobce, avšak na základě úvahy o včasné omluvě žalobce z jednání, aniž by byly naplněny podmínky pro aplikaci § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, což společně s absencí vypořádání se s omluvou žalobce z jednání bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. st. ze dne 21. 11. 2016. V novém řízení správní orgán I. st. provedl výslech pouze dosud nevyslechnuté svědkyně navržené žalobcem v jeho prospěch, avšak předchozí výslech poškozené a její kolegyně neprovedl, neboť se žalovaný opět omluvil z jednání z důvodu plánované zahraniční cesty, aniž by ji nějak doložil. Proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, čímž zároveň odpadl důvod pro opakování již učiněného výslechu poškozené a svědkyně – kolegyně poškozené. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí postup správního orgánu I. st. shledal postup správního orgánu I. st. za zákonný, neboť

správní orgán I. st. odstranil předchozí vadu nepřezkoumatelnosti a nepovedl nadbytečný opakovaný výslech v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu.

17. Předchozí rozhodnutí žalovaného zavázalo správní orgán I. st. ve dvou vzájemně provázaných směrech: 1) provést výslech svědků za přítomnosti žalobce, 2) odůvodnit případný postup podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán I. st. postup podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích odůvodnil, dříve vytčenou vadu nepřezkoumatelnosti tak odstranil. Opakovaný výslech svědků však neučinil, ale aniž by postupoval v rozporu s pokynem nadřízené orgánu, neboť postup v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vylučoval opakovaný výslech svědků, jestliže bylo jednáno v nepřítomnosti žalobce při naplnění podmínek § 74 odst. 1 zákona o přestupcích (zde nedůvodnosti žádosti žalobce o odročení jednání). Pokyn nadřízeného orgánu spočívající v provedení výslechu svědků v přítomnosti žalobce nelze vykládat bezpodmínečně, nýbrž na půdorysu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích jednání. Jinak řečeno, správní orgán I. st. byl povinen provést znovu výslech svědků a žalobci umožnit realizaci jeho práva se jednání účastnit a klást svědkyním otázky. Jestliže žalobce takové právo nehodlal využít nedůvodnou omluvou z jednání, nebyl důvod jednak k odročení jednání a zároveň k provedení výslechu svědků bez přítomnosti žalobce, tedy k provedení svědků jako takových. Pokud znovu správní orgán I. st. shledal podmínky pro jednání v nepřítomnosti žalobce podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a žalovaný nově tyto podmínky jako zákonné shledal, nelze účinně namítat, že správní orgán postupoval v rozporu se závazným pokynem žalovaného.
18. Žalobce mohl namítat, že mu vzniklo legitimní očekávání, že pokud žalovaný akceptoval jeho omluvu z jednání dva dny předem, aniž by cokoliv doložil, že takto bude žalovaný téhož názoru i nadále. Takto však žalobce v žalobě nijak netvrdil, že by specifikoval shodu jeho úkonů žádajících o odročení jednání. I kdyby tak učinil, soud by odkázal na judikaturu uvedenou v rozhodnutí správního orgánu I. st., ze které je patrné, že předchozí úvaha žalovaného o řádné omluvě žalobce z jednání byla nesprávná. Předchozí nezákonný výklad žalovaného o řádné omluvě z jednání nemohl žalobci založit legitimní očekávání akceptace shodných úkonů v novém řízení. Ad absurdum by výklad žalobce znamenal, že rozhodnutí by v případě setrvalých omluv z jednání nebylo skončeno nikdy.
19. Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že byl oprávněn si pořídit zvukový záznam jednání. Pokud se jednání týkalo práv jeho dítěte, veškeré údaje mu byly známy, a proto pořízením zvukového záznamu nemohlo dojít k porušení zájmů dítěte. Zároveň zvukovým záznamem jednání úřední osoby při výkonu úřední činnosti je z podstaty věci vyloučeno ohrožení práv této úřední osoby, proto je povinna strpět, resp. poskytnout účastníkovi součinnost k pořízení zvukového záznamu. Dané však neplatí, pokud pořízení zvukového záznamu je projevem svévolné šikany účastníka nebo jsou zde mimořádné okolnosti, na základě kterých by mohlo dojít k zásahu do osobnostních práv úřední osoby či jiné osoby (např. jejich zdravotní stav). Postup poškozené, jakkoli by byl vadný, nijak nevedl k vyvinění žalobce a neměl liberační účinky, neboť se jednalo zcela nepřiměřený poměr mezi vadným postupem poškozené (nesouhlas s pořízením zvukového záznamu) a jejím fyzickým atakem žalobcem. Ostatně není zřejmé, jak nepořízením zvukového záznamu mělo dojít k zásadnímu zásahu do práv žalobce, resp. jeho dcery, pokud se jednalo o jednání, jehož byl přítomen

výhradně žalobce a osoba poškozená. Žalovaný tak nebyl povinen se zabývat závažností protiprávního jednání poškozené.

20. Žalobce nijak nespecifikoval zásah do jeho práv a práv dcery, pouze jej definoval jako „způsobitě nevratně zničit život žalobce a jeho dcery“. Taková specifikace by teprve mohla být kritériem pro posouzení oprávněnosti „svépomoci“ tak, aby bylo zřejmé, nakolik fyzický atak poškozené měl takovému ohrožení zabránit. Jakkoli mnohé veřejně dostupné informace (např. i judikatura) mohou vést k důvodné obavě, že práva otců na rodinný život v řízeních o péči o nezl. děti nejsou v mnoha případech garantována stejnou měrou jako matkám, je akceptace jakéhokoliv fyzického nátlaku na úřední osoby naprosto vyloučena, přirozeně kromě zcela zjevného přímo ohrožujícího excesu úřední osoby. Takovým excesem však zcela jistě není nesprávný postup úřední osoby spočívající v nesouhlasu s pořízením zvukového záznamu z jednání, neboť takovým byť případně nezákonným jednáním je přímo ohrožen nejvýše zájem na úplnost zaznamenání celého jednání a zároveň není soudu zřejmé, jak mohlo vynucené odnětí protokolu poškozené vést k ochraně žalobcem nespecifikovaného zájmu. Žalobce nespecifikoval ohrožené právo žalobce a jeho dcery, proto soud nemohl provést konkrétní zhodnocení přiměřenosti jednání žalobce ve smyslu odvracení krajní nouze, jež hodlal zjevně žalobce namítnout. A proto se soud omezil na obecnou úvahu o vyloučení krajní nouze ve formě násilí jako prostředku nesouhlasu s postupem úřední osoby, která nehodlá účastníkovi umožnit pořízení zvukového záznamu z jednání.
21. Tvrzení žaloby o „až laskavým“ jednáním žalobce je v rozporu se skutkovým stavem, který byl prokázán ve správním řízení. Žalobcem navržená svědkyně potvrdila konflikt mezi žalobcem spočívající ve vytržení protokolu z rukou poškozené žalobcem. K fyzickému kontaktu uvedla, že jej neviděla. Při opakovaném výslechu uvedla, že vše bylo rychlé, ale myslí si, že fyzický kontakt tam nebyl. Svědci, fyzické osoby čekající před kanceláří na vyřízení své věci, potvrdily křik z kanceláře. Svědkyně, kolegyně poškozené, která byla přítomna v kanceláři, potvrdila tvrzení poškozené, že ji žalobce uchopil za předloktí a vytrhl protokol z ruky. Dle lékařské zprávy ze dne 23. 11. 2015, byl u poškozené přítomen tok, počáteční *suffuse* (rozsáhlejší výron - větší modřina) na předloktí velikosti 4x2 cm s palpační citlivostí. Dle lékařské zprávy ze dne 24. 11. 2015 byla ruka poškozené bez výronu, otoku či hematomu, přesto byla stanovena diagnóza *contusio antebr.* (zhmoždění předloktí). O konfliktu žalobce a poškozené není sporu, sporná je intenzita konfliktu. Svědkyně navržená žalobcem k fyzickému kontaktu uvedla, že jej neviděla. Z takového tvrzení nelze jednoznačně uvést, zda jej vyloučila nebo, jak při opakovaném výslechu uvedla, že vše bylo velmi rychlé, ale myslí si, že ke kontaktu nedošlo. Její tvrzení tak není dostatečně silné. Tvrzení poškozené i kolegyně z kanceláře může být ovlivněno událostí, ale z lékařské zprávy z téhož dne vyplývá, že k určitému poranění poškozené na ruce došlo. Lze tak mít za to, že tvrzení poškozené i svědkyně – kolegyně z kanceláře společně s lékařskou zprávou i svědectvím třetích osob na chodbě před kanceláří tvoří ucelený děj zahrnující fyzický kontakt žalobce s poškozenou, při kterém došlo k nepřiměřenému uchopení poškozené za předloktí za účelem projevu nesouhlasu žalobce s postupem poškozené. Akcentace žaloby na tvrzeném rozporu výpovědi poškozené a její kolegyně o *natrhnutí* oproti *přetrhnutí* protokolu popírá nepřijatelnost situace, kdy účastník řízení vytrhává úřednici protokol z ruky. Taková vypjatá situace mohla vést k nepřesnostem detailů okolností děje, které však nepovažuje soud za

rozhodné. Soud má za to, že kolegyně poškozené mohla rozlišit intenzitu uchopení ruky poškozené, resp. vyloučit pouhý neinvazivní dotyk, neboť to může být zjevné z pohybu i postoje obou osob. Zejména je však taková intenzita prokázána lékařskými zprávami, které i přes absenci hematomu konstatovaly pohmoždění předloktí a první den i přítomnost větší modřiny. Úvahu žaloby o úmyslném sebepoškození poškozené, aby se „*vyvlékla z vlastního selhání*“, soud považuje za neodpovídající okolnostem věci, kdy jednání žalobce bylo prokázáno výpovědí poškozené, kolegyní z kanceláře, svědky na chodbě a lékařskou zprávou.

22. Žalovaným shledaný nepřímý úmysl žalobce odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, žalobce v úmyslu poškozené odejmout protokol ji uchopil za předloktí natolik intenzivně, že jí způsobil byť nepatrnou újmu na zdraví spočívající v modřině na ruce. Přičemž i dle soudu musel být žalobce srozuměn s tím, že když silně uchopí zjevně fyzicky méně disponovanou osobu za ruku, může jí způsobit i takové drobné poranění. Zákonem chráněným zájmem zde byla ochrana zdraví.
23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námítky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. ledna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

